

Arrest

nr. 87 937 van 21 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Irakese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 27 april 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 73 239 van 13 januari 2012 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2008 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 3 juni 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest nrs. 18 185 en 18 187 worden op 31 oktober 2008 de beslissingen van de commissaris-generaal bevestigd. Verzoekers dienen een

cassatieberoep in bij de Raad van State die bij beschikkingen 3664 en 3665 de beroepen ontoelaatbaar verklaarde.

Op 24 november 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 9 januari 2009 dienen verzoekers voor een tweede keer een asielaanvraag in. Op 6 februari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Deze beslissingen werden ingetrokken en vervolgens vervangen door de beslissingen van 20 februari 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad die bij arrest nr. 23 809 op 26 februari 2009 de vordering tot schorsing verwerpt. Het annulatieberoep wordt bij arrest nr. 28 216 van 29 mei 2009 verworpen door de Raad.

Op 25 september 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de Nederlandse autoriteiten die de Belgische autoriteiten om een terugname van verzoekers verzoeken. De terugname werd aanvaard op 27 januari 2010.

Op 6 december 2010 dienen verzoekers voor een derde keer een asielaanvraag in.

Op 27 april 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

De genaamde S.B.,S.

geboren te Zakho op (...)

van nationaliteit: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.12.2010

Overwegende dat de betrokkene op 25.02.2008 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 03.06.2008 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31.10.2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 09.01.2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 20.02.2009 een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 06.12.2010 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zijn identiteitskaart alsook zijn nationaliteitsbewijs voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de christenen in Irak momenteel geïsoleerd, ontvoerd en vermoord worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij behoort tot een Armeense minderheid. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hun kerk in de wijk Kestah te Zakho schriftelijk werd bedreigd op 06.01.2011. Overwegende dat betrokkene tevens naar een brief van zijn advocaat verwijst waarin laatstgenoemd persoon tevens verwijst naar de verslechtering van de toestand van de christenen in Irak. Overwegende dat dergelijke verklaringen van algemene aard zijn en betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15december1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (...)”

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde K.M., J..

geboren te Zakho op (...)

van nationaliteit: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.12.2010

Overwegende dat de betrokkene op 25.02.2008 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar op 03.06.2008 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31.10.2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 09.01.2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar op 20.02.2009 een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 06.12.2010 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene haar identiteitskaart alsook haar nationaliteitsbewijs voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit reeds heeft voorgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de christenen in Irak momenteel lijden onder zware omstandigheden en hun kerk schriftelijk werd bedreigd op 06.01.2011. Overwegende dat dergelijke verklaring er één is van algemene aard en betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (...)"

Op 11 januari 2012 dienen verzoekers tegen de bestreden beslissingen een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen. Bij arrest nr. 73 239 van 13 januari 2012 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

"De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling het zou kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaringen niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld".

De appreciatiebevoegdheid die de Minister uit artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 put maakte het voorwerp uit van het arrest nr. 88.870 van 11 juli 2000 van de Raad van State. Het arrest werd door een driedelige kamer geveld en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn examen moet

beperken tot het "nieuw" karakter van de gegevens die hem ter gelegenheid van de nieuwe asielaanvraag voorgelegd worden²,

Tegenpartij moest zich in de bestreden beslissingen uitspreken over twee nieuwe gegevens, die door verzoekers als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de wet voorgesteld werden, namelijk:

1. Het feit dat de toestand van de Christenen in het Noorden van Irak verslechterde en dat ze het slachtoffer van willekeurig geweld worden, en dit enkel op religieuze basis. Die staving werd door middel van twee verslagen gedocumenteerd;

2. De schriftelijke bedreigingen ten aanzien van hun eigen kerk in de wijk Kestah te Zakho.

2 « Considérant qu'interpréter l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980 en ce sens qu'il permet au Ministre ou à son délégué d'apprécier les éléments fournis à l'appui d'une nouvelle demande d'asile en fonction de la Convention de Genève c'est-à-dire que cette demande d'asile pourrait ne pas être prise en considération parce qu'elle est fondée sur des motifs étrangers à l'asile ou parce que l'étranger ne fournit pas d'élément qu'il existe, en ce qui le concerne, de sérieuses indications d'une crainte fondée de persécution au sens de la Convention précitée, impliquerait, d'une part, que l'article 51/8 conférerait au Ministre ou à son délégué le même pouvoir d'appréciation que celui qu'il tient de l'article 52, § 1er, 2° et 7° de la loi du 15 décembre 1980, tout en privant l'étranger de la faculté d'introduire un recours urgent auprès du Commissaire général, d'autre part, que le Ministre ou son délégué pourrait à la fois prendre en considération l'élément nouveau invoqué par l'étranger pour le rejeter et à la fois décider de ne pas prendre la demande en considération ; que telle ne saurait être la signification de l'article 51/8 précité; qu'il s'ensuit que cette disposition attribuée au Ministre ou à son délégué un pouvoir d'appréciation qui se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués »

De argumentatie van tegenpartij herleidt zich tot één zin:

"Overwegende dat dergelijke verklaringen van algemene aard zijn en betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen".

Noch de echtheid van de verklaringen van verzoekers noch de inhoud van de twee verslagen (en de samenvatting die de raadsman van verzoekers daarvan deed) werden bijgevolg door tegenpartij betwist. Het feit dat het geweld ten aanzien van Christenen willekeurig is, betekent dat die gemeenschap in haar geheel het slachtoffer van vervolging is.

Een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet houdt niet op een vervolging te zijn omdat het alle leden van een groep treft, integendeel. De bestreden beslissing schendt bijgevolg dit artikel, evenals artikelen 51/8 en 62 van de wet.

Aangezien de ernst van het willekeurig geweld t.a.v. Christenen in het Noorden van Irak, zoals beschreven in de verslagen van het "Minority rights group international" evenals van het "Congressional research service", schenden de bestreden beslissingen artikel 3 EVRM. Ze hebben immers als gevolg dat verzoekers het slachtoffer dreigen te worden van moord, kidnapping, onmogelijkheid om hun geloof in het openbaar te oefenen...

In dezelfde zin worden de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de dreigingen ten aanzien van hun kerk niet in twijfel gebracht. Het feit dat de dreiging hun kerk en niet enkel verzoekers betreft heeft niet als gevolg dat die bedreiging geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet zou vormen."

2.2 De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers bij hun huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoekers die in het verzoekschrift kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering kunnen de beweerde schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig inroepen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag zijn originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs heeft voorgelegd en een brief (3 blz.) van zijn advocaat. Hij verklaarde het volgende *“Gelieve rekening te houden met onze toestand als christenen en Armeense minderheid. Wij worden gevisieerd, onze kerken werden vernield, onze pastoors vermoord en de christenen werden ontvoerd en gedood. De toestand van de christenen is wereldwijd gekend. In de negatieve beslissing stond dat we het land moesten verlaten. Wij kunnen, omwille van bovenstaande redenen niet terugkeren naar Irak. Op 06/01/2011, de kerstdag van de Armeense christenen, stuurden onbekenden dreigbrieven naar onze kerk die gelegen is in de wijk Kestah in Zakho. In de brief vragen de onbekenden om de kerk te sluiten en niet meer te bidden, anders zou iedereen gedood worden. Ook de Chaldeeuwse kerk in Dohuk heeft dergelijke bedreigingen gekregen.”*

Op de vraag hoe verzoeker dit weet, antwoordde hij *“We hebben het nieuws vernomen via een Iraakse satelliet zender bij mijn schoonbroer.”*

Op de vraag waar de 2 recente documenten zijn waarnaar zijn advocaat in de brief verwijst en die zijn situatie in Irak zouden schetsen, antwoordde verzoeker: *“Dat weet ik niet. Ik ben hiervan niet op de hoogte.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar derde asielaanvraag haar originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs heeft voorgelegd en verklaarde dat *“De christenen in Irak lijden onder zware omstandigheden. Indien jullie ons zouden terugsturen, dan zullen wij ook in diezelfde problemen belanden. Gelieve een oplossing te vinden voor onze situatie”* en op de vraag of verzoekster nog iets nieuw heeft gehoord na haar contacten in Irak verklaarde *“Wij hebben vernomen dat ze heel zware tijden meemaken momenteel. Onze kerk werd schriftelijk bedreigd en op 06/01/2011 (de dag waarom Jezus gedoopt werd) was onze kerk leeg omdat de mensen bang waren er naartoe te gaan”*.

Verzoekers betwisten niet de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij hun identiteitskaart en nationaliteitsbewijs reeds voorlegden in het kader van hun eerste asielaanvraag.

Met betrekking tot het afgelegde verklaringen en de voorgelegde brief van hun advocaat motiveert verweerder dat dergelijke verklaringen van algemene aard zijn en betrokkenen hiermee niet het persoonlijk karakter van hun problematiek kunnen aantonen.

Waar verzoekers menen dat de *“inhoud van de twee verslagen”* niet werd betwist door verweerder, kunnen zij niet worden gevolgd aangezien uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers *“de twee verslagen”* hebben voorgelegd naar aanleiding van hun derde asielaanvraag. Het feit dat verweerder de inhoud van de samenvatting van de verslagen, in de brief van hun raadsman, niet zou betwisten, doet geen afbreuk aan het motief dat de inhoud van algemene aard is en het persoonlijk karakter van hun problematiek niet kan aantonen.

Verzoekers laten na aan te tonen dat het oordeel van verweerder, met name dat hun verklaringen en de ‘samenvatting’ van hun advocaat van algemene aard zijn en dat zij het persoonlijk karakter van hun problematiek niet kunnen aantonen, kennelijk onredelijk is. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet sluit

niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* worden beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt hangt nauw samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat hun verklaringen over het willekeurig geweld ten aanzien van christenen in het Noorden van Irak slechts verklaringen zijn van algemene aard, nu zij met deze loutere beweringen het persoonlijk karakter van hun problematiek niet aantonen en deze verklaringen hierdoor geen ernstige aanwijzing vormen voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt bijgevolg niet aangetoond. Aangezien verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet correct zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou zijn miskend. Een toepassing van voormeld artikel is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, *quod non*.

Verzoekers menen dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden en zij verwijzen naar de verslagen “*Minority rights group international*” en “*Congressional research service*”.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers deze verslagen naar aanleiding van hun derde asielaanvraag hebben voorgelegd aan het bestuur. Zij kunnen aldus verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze verslagen nu ze hem niet werden voorgelegd en hem niet bekend waren ten tijde van de bestreden beslissingen. Vervolgens merkt de Raad op dat verzoekers deze verslagen evenmin in bijlage aan hun verzoekschrift hebben gevoegd waardoor de Raad geen rekening kan houden met de inhoud van deze verslagen bij de beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd

Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Te dezen laten verzoekers na met concrete en aantoonbare elementen aannemelijk te maken dat er een schending zou kunnen bestaan van artikel 3 van het EVRM. *In casu* brengen verzoekers geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij leggen niet het minste bewijs neer dat hun beweringen hieromtrent kan staven. De loutere verwijzing naar 'verslagen' die niet zijn bijgevoegd bij het verzoekschrift, noch zijn voorgelegd aan het bestuur volstaat niet om aan te tonen dat zij nood hebben aan bescherming. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Verweerder is aldus niet bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekers. Aangezien verzoekers niet aantonen dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet correct zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zou zijn miskend. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft dan ook geen uitstaans met de bestreden beslissingen die werden genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN